

I. Debatten.

Debatten under dette dagsordenspunkt kom i første række til at dreje sig om den under UNCTAD II i beslutning 27 (II) vedtagne forhøjede 1 pct. målsætning, efter hvilken bistandsydelsen skal beregnes på basis af bruttonationalproduktet, samt om de betingelser, hvorunder bistanden stilles til rådighed for udviklingslande.

Fra vestlig side anerkendte man 1 pct. målet som værende nyttigt i bestræbelserne for at øge bistanden til udviklingslandene. Især Frankrig opfordrede kraftigt alle de mere udviklede lande til snarest muligt at opfylde dette mål. De fleste øvrige vestlige lande understregede imidlertid nødvendigheden af at vise en vis fleksibilitet, når det drejede sig om tidspunktet for målsætningens opnåelse; alle udtalte dog, at de stilede imod at opfylde målsætningen så hurtigt som muligt. Visse lande omtalte deres bestræbelser på at frigøre bistandsindsatsen fra almindelige budgetmæssige svingninger og indgreb.

De vestlige lande gjorde gældende, at såvel giver- som modtagerlandet måtte dele ansvaret, når det gjaldt om at lette gældsbyrden. Det måtte i første række være modtagerlandets ansvar at føre løbende kontrol med, at denne byrde ikke blev større end forsvarligt. Man anerkendte behovet for mere fleksible bindinger, ligesom giverlandet burde føre et vist tilsyn med, at leverancerne under lånene var i overensstemmelse med modtagerlandets prioritering. En del lande omtalte, hvorledes de havde gennemført lempelser for lånevilkårene, både hvad angik rente- og afdragstid. Storbritannien nævnte i denne forbindelse, at det kun burde være de mindst udviklede lande, som modtog lån på IDA*)-betingelser.

Norge understregede i et indlæg, at hovedparten af finansieringen i udviklingslandene måtte komme fra disse landes egen opsparring, og understregede i denne forbindelse betydningen af råvareaftaler og præferenceordninger for udviklingslandenes eksport, samt vedtagelsen af et system for supplementær finansiering. Norge ville bestræbe sig på at øge værdien af bistanden gennem en lempelse af de tilknyttede betingelser. Den norske delegation mente, at en gradvis

reduktion af den bundne bistand ville lede til større stabilitet i de internationale betalinger samt også være til fordel for giverlandene. Man så gerne en udbygning af de statistiske metoder til måling af kapitalstrømningerne, især gjaldt dette kapitalbevægelserne fra udviklingslande til de industrialiserede lande. Det ville ligeledes være nyttigt med en systematisk analyse af gældsbyrdeproblemet.

Sverige udtrykte bekymring over den faldende stigningstakt i udviklingsbistanden i de seneste år. Vanskeligheder med betalingsbalancen i en række af de større giverlande havde givet været en medvirkende årsag, men var uden tvivl af en forbigående natur, hvortil kom, at de nye særlige trækningstingigheder på Valutafonden sikkert ville være af stor betydning til sikring af et mere effektivt arbejdende internationalt valutasytem. Man understregede endvidere betydningen af en effektiv oplysningsvirksomhed over for offentligheden i giverlandene til støtte for bistandsindsatsen; man så derfor med tilfredshed på, at den af Verdensbanken nedsatte Pearson-kommision havde sat sig for at øge den offentlige interesse for udviklingsspørgsmål. Herefter omtaltes den svenske bistandspolitik, der som mål havde, at de offentlige bistandsydelse i finansåret 1974-75 skulle bringes op på 1 pct. af bruttonationalproduktet. Betydningen af en snarlig supplerung af IDAs midler understregedes. Fra svensk side ville man fortsætte med at yde ubundne bilaterale udviklingslån; det var indlysende, at vilkårene for offentlige låneydelser måtte lempes for at lette udviklingslandenes gældsbyrdeproblemer. Fra svensk side havde man således forlænget den afdragsfrie periode til 10 år og givet lånene en løbetid på 25 år.

Fra finsk side gjorde man gældende, at det ikke altid var muligt at drage en klar linje mellem rige og fattige lande, og at et lands evne til at afse store summer til udenlandske lån uden dermed at skade sin betalingsbalance ikke altid kunne udledes af det pågældende lands udviklingstrin. Finland støttede 1 pct. målsætningen, som havde betydelig indflydelse på den nationale politiske tænkning, men Finland kunne ikke som en nyttilkommen i giverlandenes ræk-

*) Den internationale sammenslutning for økonomisk Udvikling.